

କାର୍ତ୍ତିକ ସାଇଁ

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଭାଗରୁ)

ରାମାୟଣ ଧର୍ମାତ୍ମ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରୀମଦ ଭାଗରେ ଭାରତୀୟ ନବ, ନଦୀ ଓ ପର୍ବତ ଓ ପ୍ରକୃତିର ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି।

ରାମ, ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଓ କାନକୀ ମନୁଜା ନଦୀ ପାଇଁ ହୋଇ ତା କୂଳେ କୂଳେ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ରାମ, ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଓ କାନକୀ ମନୁଜା ନଦୀ ପାଇଁ ହୋଇ ତା କୂଳେ କୂଳେ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ନିନା ଅପାଳ ରାମାୟଣ ତୃତୀ (୩୫)

ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଚିତ୍ରକୂଟରେ ପ୍ରବେଶ

ସୁନ୍ଦର ଜାଗା। ଆପଣ ଏହି ଆଶ୍ରମ ନିକଟରେ ଏକ ପତ୍ର କୁଟାର କରି ରୁହନ୍ତୁ।

ବାଲ୍ମୀକିଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥିଲେ। ତାଙ୍କୁ ଚିତ୍ରକୂଟ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା।

ବାଲ୍ମୀକି ମୁନିଙ୍କ ଆଶ୍ରମଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ତାଙ୍କ ପତ୍ର ଆଣି ଏକ ସୁନ୍ଦର କୁଟାର ନିର୍ମାଣ କଲେ।

ବାଲ୍ମୀକିଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥିଲେ। ତାଙ୍କୁ ଚିତ୍ରକୂଟ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା।

କରିବାକୁ। ଏହା ଦେଖି ନିନ୍ଦା ଦେବା ଚରିତ୍ରଲେ। ସେ ଜାଣନ୍ତି, ପୃଥିବୀର ହିତ ଲାଗି ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ନିଦରେ ଶୁଆର ଦିଅନ୍ତି।

ସେ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ କହିଲେ-ବାବୁ, ସେ ପରି କରନ୍ତି। ତୁମେ କଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କୁହ।

ଲକ୍ଷ୍ମଣ କହିଲେ- 'ହେ ନିନ୍ଦାଦେବୀ, ମୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି, ବନବାସ କାଳରେ ମୁଁ ରାମା ସାତାଙ୍କ ସେବା କରିବି ଓ ରାତି ଭଜାଗର ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଗିବି।

ନିନ୍ଦା ଦେବୀ ଖୁସିରେ ତଥାସ୍ତୁ କହିଲେ ଓ ଅଭିନୀତ ହୋଇଗଲେ। ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ- ବନବାସର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଉଦ ବର୍ଷ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଶୋଭନଥିଲେ।

ଆମେ ଏବେ ଅଯୋଧ୍ୟା ଖବର ଜାଣିବା। ନିନା ଅପା କଥାର ମୋଡ଼ ବଦଳାଇଲେ।

ନିନ୍ଦା ଦେବୀଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ଅନୁଭୋଧ: କଂଗଳରେ ରାତି କଳଦି ଆସେ। କୁଳ ଥିବା ରାମ ଓ ସୀତା ଶୋଭ ପଡ଼ିଲେ। ତାଙ୍କୁ ଜରି ରହିଲେ ଅନୁକ ଲକ୍ଷ୍ମଣ।

କେର ରାତିଯାଏ ହୋଟେଲରେ କାମ କରୁଥିବାବେଳେ ପବନର ଆଖିପତା ଦୁଇ ହୋଇଗଲା। ଏତିକିଦେଲେ ଭୁବନର ପଦଖବ ଚା କାନରେ ବାଜିଲା।

କେର ରାତିଯାଏ ହୋଟେଲରେ କାମ କରୁଥିବାବେଳେ ପବନର ଆଖିପତା ଦୁଇ ହୋଇଗଲା। ଏତିକିଦେଲେ ଭୁବନର ପଦଖବ ଚା କାନରେ ବାଜିଲା।

କୁକୁକ ଗାଳିଚା

ନଗେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ପଟ୍ଟନାୟକ

ସେଥିରେ କଥାଟିଏ ଯୋଡ଼ି କହିଲା - ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତିଟି ପିଲା ତା ନିଜ ଘର ଭିତରେ ହିଁ ରହୁ। ସେଇଠୁ ପରା ଭଉଣୀ ଦୁହେଁ କହିଲେ - ତମେ ଦୁହେଁ ବଡ଼ ହୋଇ ଭଲ ମଣିଷ ହୁଅ ଓ ସମାଜରେ ନିଜର ଚେକ ବଜାୟ ରଖ।

କବିତା

ହୁମ ପାଇଁ

କୁନି ପରା ଆମ କୁନି ପରା ତାରାପ୍ରସାଦ ଜେନା

କୁନି ପରା ଆମ କୁନି ପରା କହୁଥାଏ କଥା ମହୁ ଭଳି ମିଠା ସୁନା ଝିଅ ସିଏ ହସକୁରା !

କୁନି ପରା ଆମ କୁନି ପରା କାହା ସଙ୍ଗେ କେବେ କରେ ନାହିଁ କଳି ଆଲୋକର ଆଶା ଫୁଲଟରି !

ସେବା ପଣେ ଥାଏ ମନ ଭରି ! କୁନି ପରା ଆମ କୁନି ପରା ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧି ବଳେ କେତେ କରଣକେ ଦୁଃଖ ଦୈନ୍ୟ ଯେତେ ଦେବ ସାରି !

ପଢ଼ିବାକୁ ବାକୁ ଦିଅ ଛାଡ଼ି ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା

ଦୀପା ସିପୁ ବସି ପାଠ ପଢୁଥିଲେ ଦୀପାକୁ ଡାକିଲା ଆଉ କହିଲା, ହଇଲେ ପାଠ ତୁ କାହିଁକି ଭାଇ ପାଖେ ପଢୁ ଯାଉ ?

ଘର କାମ ତେଣେ କାହିଁରେ କେତେଯେ ସେକଥା ଦିଶୁନି ତତେ ପାଠ ପଢ଼ି ଭାବୁ ଡାକତର ହବୁ ମରଣ ନାହିଁଲୋ ମତେ !

କିଛି ନ ଜାଣିକି ଦୀପାପା ଉପରେ ହେଉ ଖାଲି ରାଉରାଉ ! ଆଜିକା ଯୁଗରେ ପୁଅ ଠାରୁ ଝିଅ କେଉଁଠି କଥମ ନୁହେଁ ଉନ୍ନତ ଥିଲେ, ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ କହୁ ରାଜକକୁ ହୁଏ !

ମୋ ସାନ ଭଉଣୀର ଜନ୍ମଦିନ

ବିନୟ କୁମାର ଦାସ

“ମମି..ମୋ ଡ୍ରେସ୍ କେବେ କିଣା ହେବ କି ?” ଲିଲି ଗେହୃର ହୋଇ ପଚାରିଲା। “କାଲି ପରା କହିଥିଲୁ ଶନିବାର ଦିନ ତୁ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ବଜାରକୁ ଯିବୁ..ତୋ ପସନ୍ଦର ଡ୍ରେସ୍ ତୁ କିଣିବୁ ।” କହିଲେ ନନ୍ଦିତାଦେବୀ।

“କହିଥିଲୁ ଯେ..ହେଲେ ମୁଁ କଣ କହୁଥିଲି କି... ତା ଆଗରୁ କଣ ତୋର ମୋର ଯାଇ କିଣିପାରିବା ନି ?” “ପାରିବା। କିନ୍ତୁ ସେବିନ ସପିକ୍ଷ କରିବା ପାଇଁ ତୋ ବାପାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୋଇ ସାରିବି ତ... ତୁ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛୁ କଣ ପାଇଁ ? ତୋ ଜନ୍ମଦିନ ତ ଦୁଇଦିନ ଆଗେ ତା ଆଗରୁ ତୋ ଡ୍ରେସ୍ ମୋର ଆସିବି..?” “ହଇ। ଆଜ୍ଞା ମମି..ସେବିନ ମୋର ବହୁତ ସାଙ୍ଗାସାଥୀ ଆସିବେ। ଆମ ସ୍କୁଲ ର ସାରା ଶିକ୍ଷକମାନେ ବି ଆସିବେ। ଏ ବାରଖା ଭେ ଯେଉଁ ଫୁଲକୂସସବୁ ବସିଛି, ସେଗୁଡ଼ା କେମିତି ଅପରିଷ୍କାର ହୋଇ ଗଲାଣି, ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବୁ କି ନାହିଁ ?”

ଭଉଣୀର ବୟସ କେତେ କହିଲୁ ? “ସାତ ବର୍ଷ ।” ତାପରେ ସେ କାର୍ ନେଇ ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ। ସେ ବଜାରକୁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ପିଲାଟି ତାକୁ ଦିଆ ଯାଇଥିବା କାମ ସାରି ଦେଇ ସାରିଥାଏ।

